ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιωαν. ε΄ 1-15)
19 Μαΐου 2019

Μὲ τὸν αὐθεντικότερο τρόπο βγάζει στὴν ἐπιφάνεια σήμερα ὁ παραλυτικὸς τῆς Βηθεσδᾶ τὸ δύσκολο πρόβλημα τῆς μοναξιᾶς τῶν ἀνθρώπων μέσα στὴν πολυάριθμη κοινωνία ποὺ ζοῦν. Ἡ μοναξιὰ βέβαια ἀπασχολοῦσε τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν. Γιαυτὸ ὁ ἄνθρωπος τὴν μελετοῦσε προσπαθώντας νὰ ἐντοπίσει τὶς αἰτίες της γιὰ νὰ θεραπεύσει αὐτὴ τὴν παθολογία, ἡ ὁποία πάντα ὁδηγοῦσε στὴν ἀπομόνωση καὶ τελικὰ στὴ δυστυχία.

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μέσα ἀπὸ τὴν προοπτικὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς θεολογίας τῆς Ἐκκλησίας μᾶς βοηθᾶ νὰ κατανοήσουμε ὅτι τὸ πρόβλημα τῆς μοναξιᾶς εἶναι καθαρὰ πνευματικό. Πνευματικὰ τὰ αἴτιά του, πνευματικὴ καὶ ἡ μόνη λύση του.

Ἡ ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό, ὁδήγησε στὴν ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, μὲ φυσικὴ συνέπεια καὶ τὴν ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν συνάνθρωπό του.

Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ποὺ δὲν ἀποδέχονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννᾶ τὴν ἀκατάπαυστη μοναξιά, τὴν ὁποία καμμιὰ μεθοδολογία δὲν ἔχει μέχρι σήμερα λύσει.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐγκατέλειψε τὸν Θεὸ στὸν οὐρανό, ἐπειδὴ πίστεψε ὅτι μέσα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐπιτεύγματά του δὲν Τὸν ἔχει πιὰ ἀνάγκη. Νόμισε ὅτι μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρει μόνος του, ἀφοῦ ἐγωιστικὰ αἰσθάνεται μικρὸς θεὸς ποὺ κρατᾶ στὰ χέρια μὲ τὴν ἐπιστημοσύνη του τὴ φύση ὁλόκληρη, τὴ γνώση καὶ τὴ δύναμη γιὰ νὰ διαχειρίζεται τὴν πορεία τὴ δική του καὶ τῶν συνανθρώπων του.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὅμως ἀποδεικνύεται ἔμπρακτα ὅτι δὲν γεμίζει ἀπὸ τὰ ὑποκατάστατα τοῦ Θεοῦ, ποὺ πολλὰ προσπάθησε νὰ βρεῖ καὶ τελικὰ ἄφησαν τὴν ψυχὴ ἄδεια καὶ διψασμένη. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει νὰ μένει μακρυὰ ἀπὸ τὸ Θεό, τόσο αὐξάνει τὴν μοναξιά του καὶ ὅσο αὐξάνει τὴν μοναξιά του, τόσο φτάνει στὰ ὅρια τῆς καταθλίψεως, τῆς ἀπελπισίας καὶ πολλὲς φορὲς καὶ τῆς ἐπικινδυνότητας γιὰ τοὺς ἄλλους.

Αὐτὴ ἡ ἀποξένωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸν κάνει ξένο καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, γιαυτὸ φοβᾶται νὰ μένει μόνος στὴ σιωπή. Ἡ σιωπὴ θὰ τὸν ὁδηγήσει σὲ

διάλογο μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ θὰ τοῦ ἀποκαλύψει ἀλήθειες ποὺ πονοῦν, περισσότερο ὅμως θὰ τοῦ φανερώσουν τὸν πολὺ ἄγνωστο ἑαυτό του, ποὺ εἶναι ὁ δυσάρεστα μεγάλος του ἄγνωστος.

Γιὰ νὰ ἀποφύγει ἔτσι νὰ ἀντικρύσει τὴν ἀλήθεια ποὺ θὰ τὸν ὁδηγοῦσε σὲ διέξοδα, προτιμᾶ νὰ ἀποξενώνεται ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ κινεῖται μὲ ἐξωστρέφεια καὶ τρόπους χωρὶς οὐσία καὶ χαρά. Βολεύεται στὴν ἁμαρτία. Βαπτίζει τὸ ἀνήθικο ὡς σωστὸ καὶ φυσιολογικό. Ἀκολουθεῖ τυφλὰ τὶς ἐπιθυμίες του καὶ καταπνίγει τὴ λογική του ξεπερνώντας τὰ ὅρια τῆς φύσεώς του παραμένοντας ἀδιάφορα σὲ ἀντιπαλότητα μὲ τὴ συνείδησή του.

Αὐτὴ ἡ ἐπιλογὴ τὸν ἀποξενώνει φυσιολογικὰ καὶ μὲ τὸν συνάνθρωπο. Τὸν ὁδηγεῖ στὴν ἐφήμερη δημιουργία σχέσεων συμφέροντος καὶ καλλιεργεῖ μιὰ ἐπίπλαστη κοινωνικότητα γεμάτη ψέμα καὶ ὑποκρισία. Δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ ὅσους κρίνει πὼς δὲν τοῦ χρειάζονται, δὲν κάνει διάλογο, δὲν ξέρει νὰ ἀκούει, προτιμώντας νὰ ζεῖ μέσα στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ τῆς πολυάρθμης κοινωνίας ποὺ τὸν κυκλώνει.

Εἶναι τραγικὸ τελικὰ νὰ κατοικοῦμε, νὰ ἐργαζόμαστε, νὰ ἐπικοινωνοῦμε, νὰ διασκεδάζουμε, νὰ τρῶμε, νὰ ἐνημερωνόμαστε, νὰ κινούμεθα, νὰ ταξιδεύουμε μαζικὰ καὶ τίποτε νὰ μὴ γίνεται προσωπικά.

Ἡ φωνὴ τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ « Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», συνεχίζει νὰ ἀκούγεται ὡς δυνατὸς ἀντίλαλος μέσα στοὺς αἰῶνες, ἐκφράζοντας τὸν ἀσίγαστο πόθο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ποὺ ψάχνει μὲ κάθε τρόπο, μέσα στὴν ἱστορία, νὰ συναντήσει στὸ πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου τὸν Ἀναστάντα Χριστό, ὁ Ὁποῖος ὡς τὸ Φῶς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια θὰ χαρίσει τὸ θαῦμα τῆς λύτρωσης ἀπὸ τὴ μοναξιὰ καὶ τὴν δυστυχία, μὲ τὴν χαρὰ τῆς οὐσιαστικῆς κοινωνίας ποὺ προσφέρει ἡ διαβεβαίωσή Του «... ἰδοὺ ἐγὼ μεθ’ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος...»

Ἀμήν.